

disputants-חולקים-◊ ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement † קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

מועד קטן-מי שהפך		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
שדה שנתקוצה בשביעית - תורע למוצאי שביעית, נטיבה או נדיירה - לא תורע למוצאי שביעית.	אמר ליה: תניתיה:										!	◊
נקטינן, הטיבה ומת - בנו זורעה.	ואמר רבי יוסי בר חנינא:										!	◊
אלמא: - לדידיה - קנסו רבנן, לבריה - לא קנסו רבנן, הכא נמי: לדידיה - קנסו רבנן, לבריה - לא קנסו רבנן.											!	◊
נקטינן, טימא טהרותיו ומת - לא קנסו בנו אחריו. מאי טעמא - היזק שאינו ניכר לא שמיא היזק. לדידיה - קנסו רבנן, לבריה - לא קנסו רבנן.	אביי:										■	◊
אין לוקחין בתים, עבדים ובהמה אלא לצורך המועד, או לצורך המוכר שאין לו מה יאכל.											■	◊
שכר פעולה שאין לו מה יאכל מה?	בעא מיניה רבא מרב נחמן:										^	◊
או לצורך המוכר שאין לו מה יאכל.	אמר ליה: [רב נחמן] תנינא:										‡	◊
לאתויי מאי - לאו לאתויי שכר פעולה?											‡	
לא, פרושי קא מפרש.	אמר ליה: [רבא]										!	◊
אין כותבין שטרי חוב במועד, ואם אינו מאמינו או שאין לו מה יאכל - הרי זה יכתוב.	איתיביה אביי:										‡	◊
שאין לו מה יאכל לאתויי מאי - לאו לאתויי שכר פעולה?											‡	
שמע מינה.											■	◊
שלש אומניות עושין מלאכה בערבי פסחים עד חצות: החייטין, והספרין, והכובסין. החייטין - שכן הדיוט תופר כדרכו בחולו של מועד, הספרין והכובסין - שכן הבאין ממדינת הים והיוצא מבית האסורין מותרין לספר ולכבס בחולו של מועד.	מוטיב רב ששת: וחכמים אומרים:										‡	◊
ואי סלקא דעתך שכר פעולה שאין לו מה יאכל שרי - כל מלאכות נמי לישתרו, דהא איכא שכר פעולה שאין לו מה יאכל											‡	
אלא מעתה, שכן כותל הגוהה לרשות הרבים - סותר ובונה כדרכו מפני הסכנה	מתקיף לה רב פפא:										‡	◊
אלא מעתה, לבלר לישתרי, שכן כותבין קידושי נשים גיטין ושוברין	מתקיף לה רבינא:										‡	◊
מועד ארבעה עשר קא רמית? מועד - משום טירחא הוא, ובמקום פסידא - שרו רבנן. ארבעה עשר - משום צורך יום טוב הוא. מידי דצורך יום טוב - שרו רבנן, מידי דלאו צורך יום טוב - לא שרו רבנן.	אלא אמר רב אשי:										!	◊
אין מפנין מבית לבית, אבל מפנה הוא לחצרו.											■	◊
אין מביאין כלים מבית האומן, אם חושש להם - מפנן לחצר אחרת.											■	◊
והאמרת רישא אין מפנין כלל											‡	◊
סיפא אתאן לבית שבחצר.	אביי:										!	◊
ואין מביאין כלים מבית האומן.											■	<
בדיק לן רבא:	רב פפא:										○	
אין מביאין כלים מבית האומן.	[רבא] תנן:										‡	◊
מוליכין ומביאין כלים מבית האומן ואף על פי שאינן לצורך המועד	ורמינהו:										‡	◊
כאן - בארבעה עשר, כאן - בחולו של מועד.	ושנינן ליה:										!	◊
איבעית אימא: הא והא בחולו של מועד כאן - במאמינו, כאן - בשאינו מאמינו.											!	◊
מביאין כלים מבית האומן כגון כד מבית הכדר, וכוס מבית הזגג, אבל לא צמר מבית הצבע, ולא כלים מבית האומן. ואם אין לו מה יאכל - נתן לו שכרו, ומניחו אצלו. ואם אינו מאמינו - מניחו בבית הסמוך לו, ואם חושש להם שמא יגנבו - מביאן בצנעה בתוך ביתו.	והתניא:										!	
תרצת מביאין, מוליכין - קשיא											‡	◊
אין מביאין	דקתני:										‡	◊

disputants-חולקים ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה- story	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

מועד קטן-מי שהפך		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
וכל שכן שאין מוליכין												◊
אלא: מחורתא כדשניין מעיקרא.												!
מחפין את הקציעות בקש	[ת"ק]											◆
אף מעבין.	רבי יהודה:											◆
מוכרי פירות, כסות וכלים - מוכרים בצנעה לצורך המועד.	[ת"ק]											◆
הציידין והדשושות והגרסות - עושין בצנעה לצורך המועד.	[ת"ק]											◆
הם החמירו על עצמן.	רבי יוסי:											◆
פליגי בה רבי חייא בר אבא ורבי אסי, ותרוייהו משמיה דחזקיה ורבי יוחנן.												■
מחפין - אקלושי, מעבין - אסמוכי.	חד: [רבי חייא בר אבא/ רבי אסי]											◆
וחד אמר: מחפין - בין אקלושי בין אסמוכי, מעבין - עושה אותו כמין כרי.	וחד: [רבי חייא בר אבא/ רבי אסי]											◆
מעבין - עושה אותו כמין כרי, דברי רבי יהודה.	תניא נמי הכי:											◆
מוכרי פירות כסות וכלים מוכרין בצנעה וכו'.												■
הן החמירו על עצמן - דלא הו עבדי כלל, או דלמא: דהו עבדי בצנעה?	איבעיא להו:											◊
מוכרי פירות כסות וכלים מוכרין בצנעה לצורך המועד	תא שמע: [ת"ק]											◆
תגרי טבריא הן החמירו על עצמן שלא יהו מוכרין כל עיקר.	רבי יוסי:											◆
צדי חיות ועופות ודגים צדין בצנעה לצורך המועד	[ת"ק]											◆
צדי עכו הן החמירו על עצמן שלא יהו צדין כל עיקר.	רבי יוסי:											◆
דשושי חילקא טרגיס וטיסני דוששין בצנעה לצורך המועד	[ת"ק]											◆
דשושי ציפורי הן החמירו על עצמן שלא יהו דוששין כל עיקר.	רבי יוסי:											◆
חילקא - חדא לתרתי, טרגיס - חדא לתלת, טיסני - חדא לארבעה.	אביי:											◆
כונתא.	כי אתא רב דימי:											◆
חילקא טרגיס וטיסני - טמאין בכל מקום.	מיתבי:											■
בשלמא למאן דאמר חדא לתרתי ולארבעה - משום הכי טמאין בכל מקום, דאתכשור, אלא למאן דאמר כונתא - אמאי טמאין בכל מקום? הא לא איתכשור												■
כגון דמיקלפן, דאי לאו דשרא להו במיא - לא הוה מיקלפא. ואמאי קרי ליה חילקא - דשקל חלקיהו.												!
הנודר מן הדגן אסור אף בפול המצרי יבש, ומותר בלח, ומותר באורז, בחילקא וטרגיס וטיסני.	מיתבי:											■
בשלמא למאן דאמר חדא לתרתי חדא לתלת ולארבעה - שפיר, דנפקו להו מתורת דגן. אלא למאן דאמר כונתא - דגן מעליא הוא												■
קשיא.												■
רב הונא שרא להו להגהו כרופייתא למיזל לזבוני כי אורחיהו בשוקא.	[רב הונא]											■
חנות פתוחה לטטיו - פותח ונועל כדרכו, פתוחה לרשות הרבים - פותח אחת ונועל אחת, וערב יום טוב האחרון של חג - מוציא, ומעטר את שוקי העיר בפירות בשביל כבוד יום טוב האחרון.	איתיביה רב כהנא:											■
מפני כבוד יום טוב האחרון - אין, שלא מפני כבוד יום טוב - לא												■
לא קשיא: הא - בפירי, הא - בתבלין.												!
הדרן עלך מי שהפך												◊